

[Justitsministeren.]

forslag, der her foreligger, er Ønsket om at faa indrettet Straffevæsenet saaledes, at man i saa høj Grad, som det er muligt, paavirker den, der kommer i Fængsel, til at have Respekt for Arbejdet, være flittig og pligtopfyldende og lærer ham noget, hvorved han kan ernære sig selv, naar han kommer ud, og saa, naar han kommer ud, gør det saa let for ham som muligt at komme ind i et Erhverv. Men mod dette dybtgaaende Motiv i det foreliggende Lovforslag vilde det i høj Grad stride, hvis man indførte en Tugthusstraf, idet dette at have været i Tugthuset let vilde virke som en saa sort Plet paa den paagældende, at naar han kom ud af Tugthuset, vilde det være vanskeligt for ham at begaa sig ude i det frie Liv. Om man end kan forsone sig med at have i sit Brød en Mand, der har været i Fængsel, vilde det, naar der kun var nogle faa, som kom i Tugthuset, let stille sig saaledes, at man sagde: en Mand, der har været i Tugthuset, kan jeg i hvert Fald ikke have med at gøre. Og saa vilde det blive meget vanskeligt for et saadant Menneske igen at rette sig og føre et Liv indenfor Lovens Rammer. Jeg haaber derfor, vi skal blive enige ogsaa her i Landstinget om at holde os til det, som paa dette Punkt er vedtaget i Folketinget.

Et Spørgsmaal, der har været meget stærkt omdebatteret, er, hvorvidt Straffen skal udstaaes i Statsanstalter eller dels i Statsanstalter, dels i kommunale. Man er imidlertid i Folketinget fra alle Sider enedes om at udskyde dette Spørgsmaal. Som Lovforslaget var affattet af daværende Justitsminister Steincke, indeholdt det en Bestemmelse om, at al Straf skulde udstaaes i Statsanstalter. I det nu foreliggende Ikrafttrædelsesforslag var der saa en Bestemmelse om, at man i Løbet af 2 Aar skulde faa det fornødne iværksat, saa at dette kunde finde Sted. Man er nu fra alle Sider i Folketinget enedes om i selve Straffelovforslaget at udelade Bestemmelsen om, at Straffen helt og holdent skal udstaaes i Statsanstalter — ja, der fandtes i det fremsatte Forslag tilføjet: eller saadanne Anstalter, som Staten raader over. Dette har man altsaa udeladt i Straffelovforslaget, og i Ikrafttrædelsesforslaget har man forlænget Fristen for at faa ordnet Forholdene med Hensyn til de nye

Strafafsoningsmetoder fra 2 til 5 Aar. Jeg haaber, at dette, som man altsaa er enedes om fra alle Sider i Folketinget, ogsaa skal kunne finde Tilslutning i det høje Landsting.

I § 34 bestemmes det, at Fængsel idømmes paa Livstid eller paa Tid, ikke under 30 Dage og ikke over 16 Aar.

§ 35, der handler om, i hvilket Omfang Fængsel skal fuldbyrdes i Enrum eller i Fællesskab, har Folketinget givet en særdeles god Affattelse, idet det væsentlig overlades til Administrationen at afgøre dette meget vanskelige Spørgsmaal, hvor der jo helst skal tages Hensyn til den enkelte Fanges Individualitet. Det vilde være overordentlig glædeligt, om denne Beslutning af det høje Folketing ogsaa maatte finde Tilslutning i dette høje Ting.

I §§ 39—41 indeholdes Bestemmelser om Løsladelse paa Prøve fra Fængslerne. Saaledes som disse Paragraffer er formet, bliver det et normalt Led i Strafudstaaelsen, og det almindelige bliver, at i Prøvetiden, som bliver den sidste Trediedel af den idømte Straffetid, skal den paa Prøve løsladte Fange være under Opsigt af en Forening eller af en dertil egnet og villig Person. Det er naturligvis nyttigt, at en Fange, som saaledes er løsladt paa Prøve, er under en vis Opsigt. Jeg maa maaske dog her sige, at det i dette Tilfælde som i saa mange andre gælder, at for lidt og for meget fordærver i lige høj Grad. Det er rigtigt, at den løsladte i de fleste Tilfælde maa være under nogen Opsigt, men det er ogsaa af Vigtighed, at denne Opsigt foregaar saa stille og umærkeligt, at vedkommende ikke, fordi han skal møde frem til bestemte Tider hos den, der har Opsigt med ham, eller lignende, bliver hemmet i sin Evne til at skaffe sig Arbejde eller, om han har faaet det, til at beholde det. En vis Forsigtighed maa der vises paa dette Omraade. Hvis den domfældte saa overtræder de Betingelser, paa hvilke han er blevet løsladt, kan han genindsættes i Fængselet. Det vil være Domstolene, der træffer Bestemmelse om Genindsættelse. Det kan være tvivlsomt, om det er rigtigt, at man der har sat Domstolene i Stedet for Administrationen, men det er nu Folketingets Vedtagelse, og jeg er gaaet ind paa det, saaledes at jeg nu helst ser det vedtaget paa den Maade.